

σο καλλὸ ἐχτελεσμένη TRA-
VIATA μᾶς συνεπῆρε.

Στὴ γενικὴ πιτυρία τόσο
πολὸ συντελέσαν τὰ βιολογικά
τοῦ κ. Γαρουδάκη καὶ τῆς
δίδας Πόπης Ακαπλίκη τοῦ
μὲ τότε χιτῶν σέρνει τὸ δο-
ξιορὶ πάνω στο βιολεῖ. Δὲν
μποροῦμε παρανόναυχαροῦμε
τὴ δίδω Α. Σωτήροχου ποῦ
μ' ἀληθινὴ ἐμπνευστὴ καὶ κα-
θηρικότη ἱκκομπάνιαρε τὴν
ὄρχηστρα.

Ἐξ ἔσου μᾶς εὐχαρίστησε
ἡ καλλὸ—ἐχτελεσμένη κωμω-
δία τοῦ Ἀσκακη, «τὸ κοκ-
καλίαι τῆς νοιτερίδας» τοῦ
ἐκλεισε τὴν ἀληθινὰ ἰξέχχ-
στη βραδεῖα.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

— Ἀπὸ πίσω ἴπ' τὴ χαρὰ
καὶ ἀπὸ τὸ γέλοιο μὴ μπο-
ρεῖ νὰ ὑπάρῃ ἕνας χαρὰ-
κτῆρας σκληρὸς, ἀγριὸς καὶ
ἀνώμαλος. Ἀπὸ πίσω ἴπὸ
τὸ πόνο οἴως, εἶναι πάντα
πόνος. Ὁ πόνος ἀντιθέτως
πρὸς τὴ χαρὰ, δὲ φορεῖ
προσωπιδία. Ἡ ἀλήθεια στὴ
τέχνη δὲν εἶναι ἡ σχέση με-
ταξὺ τῆς ἰσχυρῆς ἰδέας καὶ
τῆς τυχαίας ὑπάρξεως· δὲν
εἶναι ἡ ομοιότης τῆς μορφῆς
μὲ τὴ σικιά, ἢ τῆς μορφῆς
ποῦ ἀντικατροπτίζεται στὸ
κρυσταλλο μὲ τὴν ἴδια τὴ
μορφὴ· δὲν εἶναι ἡ ἡχώ π'
ἐρχεται ἀπὸ τὸ κοίλωμα ἐ-
νὸς λόφου, ὅπως δὲν εἶναι
ἕνα ἰσημένιο ὅτι καὶ στὴ κο-
λάδα ποῦ δείχνει τὴ τελεῖν
καὶ τὸ Νάρκισσο στὸ Νάο-
κισσο. Ἡ ἀλήθεια στὴ τέ-
χνη εἶναι ἡ ἐνότης ἐνὸς
πραγματος μὲ τὸν ἴδιο τὸν
ἑαυτὸ του· τὸ ἐξωτέρεκό
ποῦ ἐκφράζει τὴ ἐσωτέρεκό·
ἡ ἐνσάρκωση τῆς ψυχῆς· τὸ
σῶμα ζωογονούμενο ἀπὸ τὸ
πνεῦμα. Ἐν αὐτῷ τὸ λόγιο
δὲν ὑπάρχει ἀλήθεια ποῦ νὰ
μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ τὸ
πόνο. Εἶναι στιγμὲς ποῦ νὰ
μῆζω πὼς ὁ πόνος εἶναι ἡ
μόνη ἀλήθεια.

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Τὰ λουλουδάκια μεγαλώνουν
καὶ τὰ πουλάκια κελαδοῦν,
Ἡ θάλασσα τρέμει σὰν γυναι-
κίαι στήθος καὶ τὸ φεγγάρι ποῦ
ἐπάνω τῆς σκορπιδεῖ χιλιεὶς κελα-
δες ἀχτιδες σέρνεται ἀργὰ στὸν
σφραγὸ σὰν ἀρωστὸ ἀγγελουδί.
Ἀπὸ τ' ἀνοιξιάνικο βράδι ποῦ
ἡ μοναξιάνου κραταίει συντροφία

ἡ μόνη μου σκέψις εἶσαι σὺ.
Ὅλοι μου οἱ στοχασμοὶ σὲ σένα
φτερουγίζουν. Εἶμαι μακριὰ
σου κι' ὅμως νοιώθω τὴ πνοήσου
τὴ μυρωμένη τὰ στήθια μου νὰ
φουσκώνη.

Ὅλες ἡ εὐωδιὲς τῶν λουλου-
διῶν δὲν θὰ μπορέσουν νὰ μὲ με-
θύσουν κι' ὅλα τ' ἀστέρια ἂν
γίνουν ἡλιοὶ δὲν θὰ μπορέσουν
νὰ μὲ φωτίσουν ὅσο ἡ μυρωμένη
σου πνοὴ καὶ τῶν μαδιῶν σου ἡ
λάμψη. Κάθε στιγμή ποῦ μακριὰ
ἀπὸ σένα περνῶ ἡ θύμησή σου
προσθέτει κι' ἀπὸ ἕνα κόκκινο
ἄλυκο τριαντάφυλο στὸν ἀπέρα-
ντο ἀνθῶνα τῶν ἀναμνήσεων μου
Δὲν σὲ ξεχνῶ ὅσο ὁ καιρὸς κι'
ἂν περνᾷ.

Ἄραγε χρυσόφτερο μικρὸ ἀγ-
γελοῦδι μου, τῆς εὐτυχίας γλυκὸ
ὄνειρο ποῦ μὲ τραβᾷ στὴ ζωὴ μὲ
θυμάσαι καὶ σὺ;

Εἶμαι καθόλου στὴ σκέψι σου ἡ
ἔρριψες τὸ μαῦρο πέπλο τῆς λησ-
μονίας στὸ πανώριο πλάισιο τῆς
ἀγάπης μας;

Μάρτιος ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ Κ.

Ἡ ΠΟΙΗ Ἡ ΜΑΣ

ΜΕΘΥΣΙ

Προχτές ποῦ μ' ἔσφιζες μέσ'
στὴν ἀγκάλη σου
κι' ἐνόθησε τὸ στόμα μου μὲ τὸ
δικό σου στόμα
πειότερο ἴπ' τὸ κρασί μὲ ζάλισα
τὰ κάλλη σου
κι' ἀπ' τὴ βραχί τ' ἀγαλματέσιο σου
τὸ σῶμα

Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ πειὰ ἡ
ζάλη μου
γιατί ἡ θύμησή σου ποῦ ποτὲ τῆς
δὲν μ' ἀφίνει
γοιμίζει ζάλη καὶ μεθύσι τὸ
κεφάλι μου
πειὰ ἴπ' τοῦ κρασιῦ τὸ μεγαλύτερο
λαγίνι

6-5-1924

N. ΚΤΟΒΙΟΣ

Ο ΓΚΙΩΝΗΣ

Εἶμαι τὸ νοχτοπούλι Γοργά-Γοργά
μεσ' νῆς νυχθιάς πετῶ τὴ σιγαλιά
μοναχέμενο.

Εἶμαι τὸ νοχτοπούλι ποῦ ἀπὸ κειρὸ
τὸν ἀδελφὸ μου ἀναζητῶ τὸ πειρὸ
μικρὸ τὸν σκοτωμένο.

Πίσω μου ἔρχεται, φρίκη κίωνια
τὸ μίσος τοῦ κόσμου καὶ ἡ περιφρόνια
Κινατρεμένο.

Βγαίνει τὴν νύκτα μὲ τὸ ὀκράδι
ζητώντας κεινὸν ποῦνα στὸν ἄδη.
Κόπος χαμένος!

Αὐτὸν δὲν βρίσκω, φρίκη κίωνια,

τοῦ κόσμου βρίσκω τὴν περιφρόνια
N. ΣΕΙΡΙΟΣ

ΝΕΚΡΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

ΧΑΡΑ ΣΠΑΝΔΑΓΟΥ

Στὸ στέριο καὶ ἀτίμητο τὸ ἀγά-
πης ἀνθογυάλι
λαχταριστὰ σιγάνοιγε τὸ ρόδο τὸ
λευκὸ

Κι' ἐχαίρουνταν τὰ νεῖατα του
καὶ τ' ἀκριβὰ του κάλλη...

Μὰ κάποιο ἀστέρι ἀπὸ ψηλά,
αἰσταντικὸ ἀστέρι

Τὸ μάρανε καὶ ρούφηξε τὸ μῦρο
τὸ γλυκὸ

Συντροφίε στὸ γαλάζιο του κι' ἀ-
πάτητο λημέρι.

Μὴ κλαῖς τὰ σκόρπια πέπεσαν τὰ
διαλεχτὰ του φύλλα
δροσολογήτρα ἀκούραστη καλή
του ἐσὺ Μαννούλα

Ζώπα . . . νὰ νοιώσης τὴ γλυ-
κειὰ τοῦ μύρου ἀνατριχίλα

Ὅποῦ ξεχόνη ἀπὸ ψηλά ἡ ζη-
λευτὴ Νυφοῦλα . . . . .

11)5)1924

Γ.

ΑΦΕΝΤΑΔΕΣ

Παραμερεῖστε ἀνάτροι ἀκιμάτες
χαραιοφάδες τοῦ πλούτου σας ἐργάτες

Παραμερεῖστε μπροστὰ τοὺς
δουλευτάδες

παραμερεῖστ' ἀνίσρο' ἀφεντάδες
σφαλοῖχτε τὰ στόματα· διαβῆτε

τὴ στράτα ποῦ περνῶ κι' ἀνοῖχτε
σεῖς τὰ χέρια σὲ συμπόνιας δῶρο

φυγάδες λευτερωθῆτ' ἀπὸ τὸ φθόνο

Ἀφῆτε το τὸ χέρι σας ν' ἀνοῖξῃ
τώρα νωρίς, ὅσορα ἀργὰ θὰ σὰς
τυλιξῃ

ὁ Φθόνος, ἀτρόνταχτος θε νὰ
χρημίσῃ

ὅσοι στερνὴ ἡ ἀναπνεῖ σας θε νὰ
σβύσῃ

1-5-1924

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

Γ. ΓΕΩΡΓΑΣΑΚΙ

Σὰς διώχνω μὲ τὸ χέρι τ' ἀπόνο
ὅσοι μπροστὰ μου μοῦ γελᾶτε
καὶ ξέρω πίσω μου πὰς σκάψετε
τὸ λάκο μου τὸν ποῖο πικρὸ

Κι' ἂν μὲς τὸ λάκο ποῦ μὲ βάλετε
χέρια βοήθεας μου κρατᾶτε

Περιφρονῶ τὴν καλοσύνη σας
καὶ θέλω . . . μόνος νὰ σωθῶ

